

mieszkalnych, a w miejscowościach, w których najem zawiązuje się na podstawie umów najmu — z umową najmu zawartą na czas nie oznaczony.

5. Zasady przydziału i opróżniania mieszkań przeznaczonych dla funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej — regulują odrębne przepisy.

Art. 64. W ustawie z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. z 1969 r. Nr 22, poz. 159 i z 1972 r. Nr 27, poz. 193) dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. Ściąganie należności Państwa z tytułu opłat, o których mowa w art. 28, jak również należności wynikających z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z terenów państwowych — następuje na zasadach ściągania należności państwowych z tytułu najmu lokali.”

Art. 65. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 28 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych

oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228 i z 1972 r. Nr 27, poz. 193), z tym że zachowują moc przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 2 ust. 2 tej ustawy, w tym — przepisy określające ulgowe warunki wnieśnienia wkładów w stosunku do osób, które zostały przyjęte na członków spółdzielni budownictwa mieszkaniowego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,

- 2) ustawa z dnia 6 czerwca 1958 r. o ściąganiu czynszu najmu i innych należności Państwa związanych z korzystaniem z terenów i budynków państwowych (Dz. U. Nr 35, poz. 156 i z 1961 r. Nr 32, poz. 159),
- 3) ustawa z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227).

Art. 66. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1974 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

85

USTAWA

z dnia 10 kwietnia 1974 r.

o ewidencji ludności i dowodach osobistych.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Ustawa normuje sprawy ewidencji ludności i dowodów osobistych.

2. Ewidencja ludności polega na rejestracji danych o miejscu pobytu osób, o urodzeniach, zmianach stanu cywilnego, imion i nazwisk oraz o zgonach.

3. Dowód osobisty jest dokumentem stwierdzającym tożsamość osoby.

Art. 2. Osoba przebywająca na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest obowiązana wykonywać obowiązek meldunkowy określony w ustawie.

Art. 3. Osoby będące obywatelami polskimi i osoby, których obywatelstwo polskie nie zostało stwierdzone, zamieszkałe w kraju, są obowiązane posiadać dokument tożsamości określony w ustawie.

Rozdział 2

Obowiązek meldunkowy.

Art. 4. 1. Obowiązek meldunkowy polega na:

- 1) zameldowaniu się w miejscu pobytu stałego lub czasowego,
- 2) wymeldowaniu się z miejsca pobytu stałego lub czasowego,
- 3) zameldowaniu o urodzeniu dziecka,
- 4) zameldowaniu o zmianie stanu cywilnego,
- 5) zameldowaniu o zgonie osoby.

2. Zameldowanie w miejscu pobytu stałego lub czasowego stanowi dowód miejsca pobytu osoby, której dotyczy; nie jest ono uzależnione od decyzji o przydziale mieszkania ani nie rodzi prawa do takiego przydziału.

Art. 5. 1. Osoba posiadająca obywatelstwo polskie i przebywająca stale na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest obowiązana zameldować się w miejscu pobytu stałego.

2. W tym samym czasie można mieć tylko jedno miejsce pobytu stałego.

Art. 6. 1. Pobytem stałym jest zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego przebywania.

2. Miejscem pobytu stałego osoby zatrudnionej na statku żeglugi śródlądowej, zamieszkałej stale na statku, jest miejscowość, w której ma siedzibę przedsiębiorstwo żeglugowe zatrudniające tę osobę.

Art. 7. 1. Pobytem czasowym jest przebywanie bez zamiaru zmiany miejsca pobytu stałego w innej miejscowości pod oznaczonym adresem lub w tej samej miejscowości, lecz pod innym adresem.

2. Miejscem pobytu czasowego osoby zatrudnionej na statku morskim albo osoby, która w związku z wykonywaniem pracy przebywa przez określony czas w ruchomym urządzeniu mieszkalnym poza miejscem pobytu stałego, jest miejscowość, w której ma siedzibę zakład pracy zatrudniający tę osobę.

Art. 8. 1. Osoba zameldowana na pobyt czasowy i przebywająca w tej samej miejscowości nieprzerwanie dłużej niż dwa miesiące jest obowiązana zameldować się

na pobyt stały, chyba że zachodzą okoliczności wskazujące na to, iż pobyt ten nie utracił charakteru pobytu czasowego. Za takie okoliczności uważa się w szczególności:

- 1) wykonywanie pracy przez określony czas poza miejscem pobytu stałego,
- 2) pobyt w innej miejscowości w celu kształcenia się, leczenia, wypoczynku lub ze względów rodzinnych,
- 3) odbywanie czynnej służby wojskowej,
- 4) pobyt w zakładach karnych i poprawczych, aresztach śledczych, ośrodkach przystosowania społecznego, schroniskach dla nieletnich i zakładach wychowawczych.

2. Wątpliwości co do charakteru pobytu rozstrzyga właściwy terenowy organ administracji państwowej.

Art. 9. 1. Przy dopełnianiu obowiązku meldunkowego należy przedstawić dokument stwierdzający tożsamość.

2. Terenowy organ administracji państwowej może w uzasadnionych przypadkach uznać za wystarczające przedstawienie mu innego dokumentu niż określony w ust. 1.

Rozdział 3

Zameldowanie.

Art. 10. 1. Osoba, która przebywa w określonej miejscowości pod tym samym adresem dłużej niż trzy doby, jest obowiązana zameldować się na pobyt stały lub czasowy najpóźniej przed upływem czwartej doby, licząc od dnia przybycia.

2. Osoba, która przybywa do zakładu hotelarskiego albo do zakładu udzielającego pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem się lub opieką społeczną jest obowiązana zameldować się na pobyt czasowy przed upływem 24 godzin od chwili przybycia.

Art. 11. 1. Osoba obowiązana do zameldowania się na pobyt stały zgłasza wymagane do zameldowania dane w urzędzie miejskim, urzędzie miasta i powiatu, urzędzie dzielnicowym, urzędzie gminy lub urzędzie miasta i gminy, właściwym ze względu na nowe miejsce swego pobytu.

2. W zastępstwie osoby obowiązanej do zameldowania się czynności zgłoszenia danych może dokonać członek rodziny, opiekun ustawowy lub faktyczny albo inna osoba.

Art. 12. 1. Zameldowania na pobyt czasowy dokonuje się w sposób określony w art. 11 w miejscu tego pobytu, z jednoczesnym zgłoszeniem zamierzonego czasu jego trwania.

2. Osoba, która przedłuży pobyt czasowy w tej samej miejscowości ponad zgłoszony czas jego trwania, zmienia adres albo zmienia pobyt czasowy na stały, jest obowiązana dokonać odpowiedniego zameldowania w ciągu następnej doby.

Art. 13. Zameldowania na pobyt czasowy w zakładzie hotelarskim, w zakładzie udzielającym pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem się lub opieką społeczną dokonuje się u kierownika zakładu lub upoważnionej przez niego osoby.

Art. 14. 1. Zgłoszenie danych dotyczących urodzenia, zmiany stanu cywilnego, imienia lub nazwiska, dokonane we właściwym urzędzie stanu cywilnego zgodnie z przepisami prawa o aktach stanu cywilnego — zastępuje zameldowanie.

2. Zameldowania o zmianie imienia lub nazwiska dokonuje terenowy organ administracji państwowej, który wydał decyzję o zmianie.

Rozdział 4

Wymeldowanie.

Art. 15. 1. Osoba, która zmienia miejsce pobytu stałego przenosząc się do innej miejscowości lub pod inny adres w tej samej miejscowości, jest obowiązana wymeldować się w urzędzie miejskim, urzędzie miasta i powiatu, urzędzie dzielnicowym, urzędzie gminy lub urzędzie miasta i gminy właściwym ze względu na dotychczasowe miejsce pobytu stałego najpóźniej w dniu opuszczenia tego miejsca oraz podać nowe miejsce i adres pobytu stałego.

2. Osoba, która wyjeżdża za granicę na okres dłuższy niż dwa miesiące, jest obowiązana zgłosić swój wyjazd oraz powrót we właściwym ze względu na miejsce pobytu stałego urzędzie wymienionym w ust. 1.

Art. 16. 1. Jeżeli okres pobytu czasowego odpowiada okresowi zgłoszonemu przy zameldowaniu, osoba opuszczająca miejsce tego pobytu jest zwolniona od obowiązku wymeldowania się.

2. Osoba, która opuszcza miejsce pobytu czasowego przed upływem czasu pobytu zgłoszonego przy zameldowaniu, jest obowiązana wymeldować się najpóźniej w dniu opuszczenia tego miejsca.

Art. 17. Zgłoszenie zgonu, dokonane w urzędzie stanu cywilnego zgodnie z przepisami prawa o aktach stanu cywilnego, zastępuje wymeldowanie osoby zmarłej.

Rozdział 5

Obowiązek meldunkowy wczasowiczów i turystów.

Art. 18. 1. Osoba, która przybywa do domu wczasowego lub wypoczynkowego, pensjonatu, hotelu, motelu, domu wycieczkowego, schroniska, campingu lub na strzeżone pole biwakowe albo do innego podobnego zakładu jest obowiązana zameldować się na pobyt czasowy przed upływem 24 godzin od chwili przybycia.

2. Zameldowania dokonuje się u kierownika zakładu lub upoważnionej przez niego osoby.

Art. 19. 1. Osoba przebywająca w określonej miejscowości w celach turystyczno-wypoczynkowych poza zakładami określonymi w art. 18 dłużej niż trzy doby jest obowiązana najpóźniej przed upływem czwartej doby, licząc od dnia przybycia, zameldować się na pobyt czasowy u sołtysa, w mieście — u właściciela domu, a w razie przebywania w pomieszczeniach administrowanych przez instytucje państwowe lub społeczne — u administratora lub dozorcę domu.

2. Osoba przebywająca czasowo w określonej miejscowości w celach turystyczno-wypoczynkowych poza miejscem pobytu stałego i korzystająca z ruchomych pomieszczeń noclegowych dłużej niż 7 dni jest obowiązana przed upływem ósmego dnia pobytu, licząc od dnia przybycia, zameldować się na pobyt czasowy u sołtysa lub we właściwym miejscowo urzędzie wymienionym w art. 11 ust. 1.

3. Uproszczenie obowiązku meldunkowego określone w ust. 1 i 2 dotyczy pobytu czasowego nie przekraczającego 30 dni.

Art. 20. Uczestnicy wycieczki organizowanej przez instytucję państwową lub społeczną, związek zawodowy albo inną organizację społeczną ludu pracującego dokonują zameldowania się na pobyt czasowy za pośrednictwem kierownika wycieczki, który jest obowiązany z chwilą przybycia do zakładu hotelarskiego zgłosić pobyt wycieczki kierownikowi zakładu lub pracownikowi upoważnionemu do przyjmowania zgłoszeń, przedstawiając listę uczestników oraz dowód upoważniający go do kierowania wycieczką.

Art. 21. 1. Uczestnicy kolonii i obozu turystyczno-wypoczynkowego organizowanego przez instytucję państwową lub społeczną, związek zawodowy albo inną organizację społeczną ludu pracującego dla młodzieży szkolnej i studiującej są zwolnieni od obowiązku meldunkowego, jeżeli pobyt czasowy nie przekracza 30 dni.

2. Kierownik obozu lub kolonii jest obowiązany prowadzić listę uczestników.

Art. 22. Przy wymeldowaniu się przepis art. 16 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Obowiązek meldunkowy cudzoziemców.

Art. 23. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest obowiązany wykonywać obowiązek meldunkowy na zasadach określonych w ustawie, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 24. 1. Cudzoziemiec przebywający poza zakładem hotelarskim, zakładem udzielającym pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem się lub wypoczynkiem jest obowiązany zameldować się na pobyt czasowy przed upływem 48 godzin od chwili przybycia do określonej miejscowości i nie później niż przed upływem 48 godzin od chwili przekroczenia granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Jeżeli koniec terminu do dokonania obowiązku meldunkowego przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

Art. 25. Uczestnicy wycieczek dokonują zameldowania się na pobyt czasowy za pośrednictwem kierownika wycieczki, który jest obowiązany z chwilą przybycia wycieczki do zakładu hotelarskiego zgłosić pobyt wycieczki kierownikowi zakładu lub pracownikowi upoważnionemu do przyjmowania zgłoszeń, przedstawiając dokumenty uczestników uprawniające do pobytu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 26. Cudzoziemiec, dokonując zameldowania się na pobyt stały, zgłasza wymagane dane do zameldowania, przedstawia kartę pobytu stałego wydaną stosownie do przepisów o cudzoziemcach i potwierdzenie zameldowania na pobyt czasowy.

Art. 27. Od wykonywania obowiązku meldunkowego zwolnieni są pod warunkiem wzajemności szefowie i członkowie personelu przedstawicielstw dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych państw obcych, łącznie z członkami ich rodzin pozostającymi z nimi we wspólności domowej, a także inne osoby na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, z wy-

jątkiem cudzoziemców mających stałe miejsce pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 28. Do cudzoziemców nie mają zastosowania przepisy art. 18—21.

Rozdział 7

Obowiązki najemców, właścicieli domów i lokali, administratorów i dozorców domów, zakładów pracy oraz sołtysów.

Art. 29. 1. Wynajmujący, najemca, osoba, której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu, lub właściciel lokalu jest obowiązany zawiadomić właściwy urząd wymieniony w art. 11 ust. 1 o stałym lub czasowym pobycie w tym lokalu innej osoby oraz o opuszczeniu przez nią tego lokalu, jeżeli osoba ta nie dopełniła obowiązku meldunkowego.

2. Zawiadomienie powinno być dokonane niezwłocznie po upływie terminu określonego do wykonania obowiązku meldunkowego.

Art. 30. 1. Dozorca domu, a jeżeli nie ma dozorcę — administrator domu, a jeżeli nie ma administratora — właściciel domu jest obowiązany zawiadomić właściwy urząd wymieniony w art. 11 ust. 1 o niedopełnieniu obowiązku zameldowania lub wymeldowania się przez osobę przebywającą w tym domu.

2. Na terenie wsi obowiązek określony w ust. 1 ciąży również na sołtysie w stosunku do mieszkańców domów, dla których prowadzi on wykaz osób w nich przebywających.

3. Przepis art. 29 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 31. 1. Zakład pracy jest obowiązany sprawdzić przy zatrudnieniu osoby w tym zakładzie, czy dopełniła ona obowiązku meldunkowego.

2. O niedopełnieniu przez tę osobę obowiązku meldunkowego zakład pracy jest obowiązany zawiadomić niezwłocznie właściwy urząd wymieniony w art. 11 ust. 1.

Art. 32. 1. W mieście administrator domu, a jeżeli nie ma administratora — właściciel domu jest obowiązany prowadzić wykaz osób przebywających w tym domu i podlegających zameldowaniu. Administrator lub właściciel domu może zlecić prowadzenie tego wykazu dozorcę domu.

2. We wsi wykaz osób podlegających zameldowaniu prowadzi sołtys. Jeżeli na terenie wsi znajdują się domy administrowane przez instytucje państwowe lub społeczne, wykaz osób przebywających w tych domach i podlegających zameldowaniu prowadzi administrator lub dozorca domu.

Rozdział 8

Dokumenty stwierdzające tożsamość.

Art. 33. Dokumentami stwierdzającymi tożsamość osób, o których mowa w art. 3, są: dowody osobiste, tymczasowe dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości.

Art. 34. Dokumentów stwierdzających tożsamość osób nie wolno zatrzymywać przy przyjmowaniu do pracy lub jako zabezpieczenia wykonania świadczenia.

Art. 35. 1. Osoba będąca obywatelem polskim i zamieszkała w kraju jest obowiązana posiadać:

- 1) dowód osobisty od ukończenia 18 roku życia,
- 2) tymczasowy dowód osobisty w wieku od 16 do 18 roku życia, jeżeli pozostaje w stosunku pracy lub nie zamieszkuje wspólnie z osobami, pod których władzą rodzicielską lub opieką się znajduje, albo nie pozostaje pod władzą rodzicielską lub opieką.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, w wieku od 13 do 18 roku życia mogą otrzymać tymczasowy dowód osobisty.

3. Osoba, której obywatelstwo polskie nie zostało stwierdzone, otrzymuje tymczasowe zaświadczenie tożsamości.

Art. 36. Osobę, która nie ukończyła 18 roku życia i nie posiada tymczasowego dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości, wpisuje się do dowodów osobistych lub tymczasowych zaświadczeń tożsamości obojga rodziców, a jeżeli władzę rodzicielską sprawuje tylko jedno z rodziców, wpisuje się ją tylko do dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości tego z rodziców; w razie braku władzy rodzicielskiej wpisuje się tę osobę do dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości opiekuna.

Art. 37. 1. Dowód osobisty wydaje się z ważnością na czas nie oznaczony.

2. Tymczasowy dowód osobisty wydaje się na okres do ukończenia przez osobę 18 roku życia.

3. Tymczasowe zaświadczenie tożsamości wydaje się na czas oznaczony.

Art. 38. 1. W dowodach osobistych i tymczasowych zaświadczeniach tożsamości wpisuje się:

- 1) nazwisko i imię (imiona) oraz imiona rodziców i nazwisko rodowe,
- 2) dzień, miesiąc, rok i miejsce urodzenia,
- 3) stan cywilny,
- 4) rysopis,
- 5) nazwę organu wystawiającego dowód,
- 6) osoby, o których mowa w art. 36.

2. W tymczasowych dowodach osobistych wpisuje się dane określone w ust. 1 pkt 1, 2, 5 i 6.

Art. 39. Użyte w dalszej części ustawy określenie — dowód osobisty — oznacza dowód osobisty i tymczasowy dowód osobisty.

Art. 40. 1. W dowodach osobistych i tymczasowych zaświadczeniach tożsamości ponadto wpisuje się:

- 1) zameldowanie na pobyt stały i wymeldowanie,
- 2) zmiany stanu cywilnego oraz adnotacje o urodzeniach i zgonach osób, o których mowa w art. 36,
- 3) nazwę zakładu pracy, datę przyjęcia do pracy i datę zwolnienia,
- 4) datę stawienia się żołnierza do odbycia zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego trwającego dłużej niż 3 miesiące lub służby pełnionej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego oraz datę zwolnienia z tej służby.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może określić przypadki, w których wpisów wymienionych w ust. 1 pkt 3 nie dokonuje się.

Art. 41. 1. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości podlegają wymianie w razie:

- 1) zmiany nazwiska lub imienia,
- 2) uszkodzenia tych dokumentów lub zaistnienia innej okoliczności utrudniającej ustalenie tożsamości osoby,
- 3) wyczerpania się miejsca na dokonywanie wpisów,
- 4) upływu okresu ważności.

2. Organami właściwymi do uznania, czy dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości podlega wymianie z powodów określonych w ust. 1, jak również w innych uzasadnionych przypadkach, są organy wydające dowody osobiste.

3. Rada Ministrów może zarządzić wymianę dowodów osobistych wydanych na czas nie oznaczony.

Art. 42. 1. Osoba posiadająca dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości, otrzymując paszport albo dokument podróży na wyjazd za granicę, jest obowiązana złożyć swój dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości organowi, który jej wydaje paszport lub dokument podróży.

2. Osoba określona w ust. 1 jest obowiązana w ciągu 7 dni od dnia powrotu z zagranicy odebrać swój dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości od organu, który jej wydał paszport albo dokument podróży.

3. Minister Spraw Wewnętrznych może określić przypadki, w których złożenie dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości przy wyjazdach za granicę — na czas pobytu za granicą — nie jest wymagane.

Art. 43. 1. Osoba, która utraciła dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości, jest obowiązana zawiadomić w ciągu 24 godzin najbliższy organ Milicji Obywatelskiej o utracie tego dokumentu.

2. Znalazca cudzego dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości jest obowiązany złożyć go niezwłocznie w najbliższym organie Milicji Obywatelskiej.

3. W razie znalezienia własnego dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości zgłoszonego jako utracony, należy zawiadomić o tym niezwłocznie najbliższy organ Milicji Obywatelskiej, jeżeli w miejsce zgłoszonego jako utracony nie został jeszcze wydany nowy odpowiedni dokument.

4. W razie odnalezienia własnego dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości należy niezwłocznie złożyć ten dokument organowi właściwemu w sprawach dowodów osobistych, jeżeli został wydany nowy odpowiedni dokument.

Art. 44. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości podlegają obowiązkowi zwrotu w razie:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego — niezwłocznie,
- 2) zgonu posiadacza dokumentu; obowiązek zwrotu dokumentu ciąży w tym przypadku na osobach obowiązanych do zgłoszenia zgonu stosownie do przepisów prawa o aktach stanu cywilnego.

Art. 45. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia:

- 1) organy, zakłady pracy oraz organizacje społeczne uprawnione do dokonywania wpisów w dokumentach stwierdzających tożsamość, tryb dokonywania wpisów oraz w miarę potrzeby inne dane niż określone w ustawie, które mogą lub powinny być wpisane w tych dokumentach,

- 2) tryb postępowania w sprawach wydawania, wymiany, zwrotu lub utraty dokumentów stwierdzających tożsamość oraz wzory tych dokumentów.

Rozdział 9

Właściwość organów.

Art. 46. 1. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości wydają terenowe organy administracji państwowej stopnia powiatowego, właściwe ze względu na miejsce pobytu stałego osób określonych w art. 35.

2. Prezes Rady Ministrów może przekazać wydawanie dowodów osobistych i tymczasowych zaświadczeń tożsamości do właściwości naczelników gmin (miast i gmin), naczelników miast nie stanowiących powiatów oraz naczelników dzielnic w miastach stanowiących powiaty.

Art. 47. 1. Ewidencję ludności prowadzą: urząd miejski, urząd miasta i powiatu, urząd dzielnicowy, urząd gminy lub urząd miasta i gminy.

2. Prezes Rady Ministrów może określić organizacyjne formy prowadzenia ewidencji ludności przez urzędy, o których mowa w ust. 1.

Art. 48. 1. Urząd prowadzący ewidencję ludności jest obowiązany na podstawie zgłoszenia dokonać zameldowania lub wymeldowania przez zarejestrowanie danych dotyczących osoby i miejsca jej pobytu, jak również innych zdarzeń objętych obowiązkiem meldunkowym.

2. Jeżeli zgłoszone dane budzą wątpliwości, rejestracji dokonuje się z uwzględnieniem ustaleń poczynionych przez urząd dokonujący zameldowania lub wymeldowania.

Art. 49. Terenowy organ administracji państwowej może żądać od osoby, której dotyczy obowiązek meldunkowy, przedstawienia w określonym terminie danych niezbędnych do zaktualizowania ewidencji ludności.

Art. 50. Organy Milicji Obywatelskiej sprawują kontrolę nad wykonywaniem obowiązków określonych w ustawie przez osoby podlegające zameldowaniu lub wymeldowaniu się.

Art. 51. Terenowe organy administracji państwowej sprawują nadzór nad wykonywaniem obowiązków określonych w ustawie.

Art. 52. 1. Minister Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia zakres danych niezbędnych do zameldowania i wymeldowania, sposób zgłaszania i przyjmowania tych danych, sposób prowadzenia ewidencji ludności oraz zasady i tryb udzielania informacji adresowych.

2. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określą zakres i sposób zameldowania i wymeldowania żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz zasady prowadzenia ewidencji ludności w budynkach wojskowych.

3. Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia zwolnić określone kategorie osób od obowiązku zameldowania się na pobyt czasowy.

4. Minister Spraw Wewnętrznych może w celu zapewnienia porządku i bezpieczeństwa publicznego, a także w razie klęsk żywiołowych lub zagrożenia chorobami epidemicznymi wprowadzić w drodze rozporządzenia na czas określony obowiązek zameldowania się z chwilą przybycia do danej miejscowości, określić szczegółowo sposób i termin zameldowania i wymeldowania osób oraz zakres

danych, jakie powinny być zgłoszone przy zameldowaniu i wymeldowaniu.

Art. 53. Rada Ministrów może ze względu na ochronę porządku publicznego lub żywotnych interesów gospodarczych określonej miejscowości wprowadzić w drodze rozporządzenia na czas oznaczony ograniczenie pobytu stałego w stosunku do osób zamierzających zamieszkać w danej miejscowości, polegające na obowiązku uzyskania zezwolenia na pobyt stały w tej miejscowości, określić organy właściwe do wydawania zezwoleń oraz zasady i warunki ich uzyskiwania. Do osób, które zamieszkają w danej miejscowości bez wymaganego zezwolenia, mają zastosowanie przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 10

Przepisy karne.

Art. 54. Kto uchyla się od obowiązku posiadania dokumentu stwierdzającego tożsamość, podlega karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności lub grzywny.

Art. 55. 1. Kto kradnie lub przywłaszcza sobie dokument stwierdzający tożsamość innej osoby albo legitymuje się takim dokumentem,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto bezprawnie przewozi, przenosi lub przesyła za granicę dokument stwierdzający tożsamość.

Art. 56. Kto:

- 1) zatrzymuje dokument stwierdzający tożsamość przy przyjmowaniu do pracy lub jako zabezpieczenie wykonania świadczenia albo nie dopełnia ciężącego na nim obowiązku dokonania wymaganego wpisu w tym dokumencie,
 - 2) nie dopełnia ciężącego na nim obowiązku przedstawienia dokumentu stwierdzającego tożsamość uprawnionemu organowi lub instytucji w celu dokonania w nim wymaganego wpisu albo nie będąc uprawnionym dokonuje wpisu w tym dokumencie,
 - 3) nie zwraca dokumentu stwierdzającego tożsamość w razie utraty obywatelstwa polskiego,
 - 4) nie wykonuje ciężącego na nim obowiązku zwrotu dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby zmarłej,
 - 5) nie dopełnia ciężącego na nim obowiązku zawiadomienia o utracie, znalezieniu własnego albo znalezieniu cudzego dokumentu stwierdzającego tożsamość albo nie dopełnia obowiązku złożenia znalezionej dokumentu,
- podlega karze ograniczenia wolności do 3 miesięcy lub karze grzywny do 5.000 złotych.

Art. 57. Wykroczenia przeciwko obowiązkowi meldunkowemu podlegają ustawie z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114).

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 58. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości wydane w trybie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy zachowują swą ważność.

Art. 59. Ustawa nie narusza przepisów normujących pobyt osób w strefie nadgranicznej.

Art. 60. 1. W art. 2 pkt 3 dekretu z dnia 7 grudnia 1954 r. o naczelnym organach administracji państwowej w zakresie spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa publicznego (Dz. U. Nr 54, poz. 269, z 1956 r. Nr 41, poz. 188 i Nr 54, poz. 241) po wyrazie „ludności” stawia się przecinek i dodaje wyrazy „dowodów osobistych”.

2. W art. 11 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Niezależnie od obowiązku rejestracji cudzoziemiec podlega obowiązkowi meldunkowemu stosownie do przepisów o ewidencji ludności.”

Art. 61. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 1962 r. Nr 2, poz. 5),
- 2) art. 6 pkt 11 dekretu z dnia 21 grudnia 1955 r. o organizacji i zakresie działania Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 311),
- 3) ustawa z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. Nr 33, poz. 164, z 1963 r. Nr 15, poz. 77, z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115).

Art. 62. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

86

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 26 marca 1974 r.

w sprawie zasad sporządzania programu zagospodarowania lasu i jego zatwierdzania.

Na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 22 listopada 1973 r. o zagospodarowaniu lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. Nr 48, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. Program zagospodarowania lasu, zwany dalej „programem”, sporządza się dla lasów i gruntów leśnych oraz gruntów nieleśnych przeznaczonych do zalesienia położonych na obszarze wsi lub miasta, jeżeli ich powierzchnia wynosi więcej niż 10 ha.

§ 2. Program sporządza się na okres 10-letni; program składa się z następujących części:

- 1) opisu ogólnego zawierającego charakterystykę lasu i zasady jego zagospodarowania oraz użytkowania,
- 2) opisu taksacyjnego siedlisk i drzewostanów wraz ze wskazaniami gospodarczymi dotyczącymi podstawowych kierunków działalności,
- 3) rejestru działek leśnych i ich właścicieli,
- 4) mapy gospodarczej lasu,
- 5) karty dokumentacji źródłowej dla celów prognozowania i informatyki.

§ 3. 1. Sporządzenie programu zleca terenowy organ administracji państwowej stopnia powiatowego, a jeżeli powierzchnia lasów i gruntów, o których mowa w § 1, przekracza 100 ha — terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

2. Sporządzenie programu zleca się jednostkom organizacyjnym Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej. W uzasadnionych wypadkach sporządzenie programu może być zlecone innemu wykonawcy mającemu kwalifi-

fikacje i uprawnienia określone przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

3. Sposób sporządzania programu reguluje instrukcja ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 4. 1. Program zatwierdza ten organ, który zlecił jego sporządzenie, po uprzednim zaopiniowaniu w terminie miesiąca przez nadleśniczego lub dyrektora parku narodowego, co do zgodności przedstawionego w programie stanu lasu ze stanem rzeczywistym oraz racjonalnego zaprojektowania zabiegów gospodarczych.

2. Zatwierdzony program otrzymują terenowy organ administracji państwowej stopnia powiatowego i gminnego — do wykorzystania oraz nadleśniczy lub dyrektor parku narodowego — do realizacji.

§ 5. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 31 października 1961 r. w sprawie zatwierdzenia uproszczonego planu urządzenia gospodarstwa leśnego (Monitor Polski Nr 86, poz. 368),
- 2) zarządzenie nr 150 Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 17 sierpnia 1961 r. w sprawie ustalenia zasad inwentaryzacji i sporządzenia uproszczonych planów urządzenia gospodarstwa leśnego dla lasów nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów państwowych (Dz. Urz. MLIpD Nr 11, poz. 106).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1974 r.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *T. Skwirzyński*